

IEVADS

Šī ir grāmata par patiesu garīgumu, nevis to, kas pēdējo divdesmit gadu laikā tiek saukts par garīgumu populārās kultūras plašsaziņas līdzekļos. Garīgums tiek jaukts ar pašpalīdzības kustību. Izlasot šo grāmatu, jūs ne tikai sapratīsiet atšķirību starp abiem šiem jēdzieniem, bet arī zināsi, kāpēc tikai viens no tiem dara jūs laimīgu. Starp garīgumu, kas ietaupa jums daudz laika, un garīgumu, kas to nedara, ir būtiska atšķirība. Pirmā veida garīgums iepazīstina ar domu par atbrīvošanos no ego un parāda, kā to izdarīt. Piemēram, tādā nozīmīgā sistēmā kā budisms un garīguma meistarībā *Brīnumu kursa* ego ir sīki definēts un pārsteidzoši līdzīgi aprakstīts. Tātad budismam un *Brīnumu kursam* ir vairāk kopīga nekā kristietībai un *Brīnumu kursam*, lai gan *Kursā* tiek izmantota kristietības terminoloģija, lai uzrunātu Rietumu pasaules auditoriju.

Neiedziļinoties detaļās un pasākumos, kas jāveic, lai atbrīvotos no ego, par ko jums stāstīšu vēlāk, varētu teikt, ka ego ir ideja un pieredze par to, ka kaut kādā veidā mēs esam atdalījušies no mūsu Avota; ka ir šī lieta, kas pieņēmusi personīgu eksistenci, sevis pašas identitāti, kas nav vienota ar tās Avotu, un kuru mēs uzskatām par reālu. Paātrinātās garīgās disciplīnas centrā ir atbrīvošanās no ego, kas balstās uz mūsu atdalīšanās ideju.

Anulējot savu nepatieso Es, kas ir ego, atliktu vien patiesais Es. Nav jācīnās, lai kļūtu par savu patieso Es, nav jāattīstās, jo patiesais

Es jau ir perfekts, – tikai jānovāc barjeras tās perfekcijas izpausmei un pieredzei. Starp citu, šai perfekcijai nav nekāda sakara ar jebko šajā pasaulē, tikai ar to, kas atrodas ārpus tās. Cilvēki, starp kuriem ir ģeniāli un cienīti zinātnieki, māca, ka “ar savu ego jādraudzējas”. Jauki! Vienīgā problēma – ego nemaz nevēlas kļūt par tavu draugu. Ego grib tevi nogalināt. *Brīnumu kursā*, kuru Jēzus (šajā grāmatā saukts par J.) nodiktēja pētnieciskajai psiholoģei Helēnai Šukmanei, rakstīts: “Tādēļ, kad tu reaģē ar mīlestību, ego vēl vairāk tev vēlas uzbrukt, jo tevi ir novērtējis kā nemīlošu, un tu nostājies pret tā vērtējumu. Ego uzbruks tavai motivācijai, tiklīdz tā kļūs skaidra, pateicoties tam, kā tas tevi uztver. Lūk, kāpēc tas pēkšņi mainās no aizdomīguma uz niknumu – jo palielinās tā nepārliecinātība.”¹

Šī grāmata nav par to, kā padarīt par garīgu to, ko nevar par tādu padarīt. Tā ir grāmata par došanos Mājās pie Gara. Tā ir par realitāti. Šī realitāte ir mīlestība, lai gan pilnīgi noteikti ne tāda, kā pasaulē pieņemts uzskatīt. Tā ir mīlestība, ko nevar izskaidrot, vien piedzīvot. Tas ir mērķis, uz kuru mums cilvēces vēsturē gudri norādījuši lielie mistiķi, zinot, ka to nav iespējams aprakstīt. Tomēr šo realitāti joprojām iespējams piedzīvot pat tad, kamēr šeit šķietami esam kā ķermeņi. Mēs neesam ķermeņi, lai gan šķiet un izskatās, ka esam. Mans mērķis nav liegt cilvēkiem ķermeņa pieredzi – es tikai vēlos parādīt, ka tā ir neīsta.

Tas pats attiecas uz mūsu laika pieredzi. Mēs izjūtam to kā lineāru un domājam, ka visu šo veidojam laika gaitā. Bet arī šī pieredze ir neīsta. Patiesība ir hologrāfiska. Tas viss jau ir noticis. Un, ja tā, to nav iespējams veidot, laikam ritot. Nav iespējas to radīt tādu, kāda tā ir, – tu jau esi to izdarījis pašā laika sākumā. Viss, kas šķietami noticis vēlāk, jau sen ir bijis gatavs. Vairumam cilvēku nepatīk šī ideja, tomēr tā ir daļa no domāšanas sistēmas, kura, ja viņi būtu to sapratuši un pielietojuši, aiztaupītu neticami daudz laika viņu iluzorajā pieredzē.

Mums ne vienmēr ir izvēle, ko pieredzam, taču vienmēr ir izvēle, kā mēs to pieredzam. Šīs izvēles pamatā ir noteikta veida piedošana,

tāda pati, kādu praktizēja tādi lielie skolotāji kā Buda un Jēzus. Un tā nav tāda piedošānu, kādu parasti iedomājas pasaule, bet, tiklīdz to apgūstam un praktizējam, tā atceļ ego un vada mūs atpakaļ uz mūsu patiesajām Mājām, kas mums ir vienas ar mūsu Avotu. Tā ir ātrgaitas garīgā dzīve, jo ietaupa laiku – daudz laika. Te ir runa par neskaitāmām dzīvēm, kas patiesībā ir sērijveida sapņi, ko uzskatām par realitāti. Atbilde dzīvei nozīmē aizvietot mūsu šķietami atdalītās eksistences nepatieso pieredzi (kā formiskām būtņēm) ar patiesu pieredzi, pastāvot kā perfektam garam, kurš ir ne tikai beztelpas, bet arī telpas un laika Visumam pāri esošs. Uz šādu pieredzi ir vērstas īstais garīgums, kas burtiski ir atbilde uz dzīvi un tās vissarežģītākajiem jautājumiem.

Lai gūtu šo realitātes pieredzi, kas ir perfekts vienums ar Dievu, kompromisus nedrīkst pieļaut. Šī grāmata nepieļauj kompromisus attiecībā uz *Kursa* mācībām, jo mani skolotāji nepieļauj kompromisus attiecībā uz šīm mācībām, un tā jādara arī man. *Kursa* Skolotāju rokasgrāmatas 66. lappusē skaidri norādīts: “Pasaule mēģina īstenot tūkstošiem kompromisu un mēģinās īstenot vēl tūkstošiem. Dieva skolotājiem neviens [kompromiss] nevar būt pieņemams, jo neviens nevar būt pieņemams Dievam.”

Šādā noskaņā tālāk aprakstīti patiesi notikumi, kas risinājās no 2006. gada beigām līdz 2013. gada sākumam. Izņemot manu stāstījumu un piezīmes, tie ir atainoti kā triju dalībnieku saruna, kurā piedalās: **Gērijs** (proti, es), **Artens** un **Pursaha** – divi augšāmcēlušies skolotāji, kas miesiskā veidolā parādījās manā priekšā. Mans stāstījums netiek īpaši apzīmēts, ja vien tas nepārtrauc dialogu, – tad tas tiek saukts par “PIEZĪMI”. Slīprakstā minētie vārdi atbilst runātāja izvēlētajiem uzsvariem.

Lai gūtu labumu no grāmatas nodaļās iekļautās informācijas, nebūt nav jātic, ka augšāmcēlušos skolotāju parādīšanās tiešām ir notikusi. Man personīgi ir vienalga, ko jūs par to domājat. Tomēr varu garantēt, ka bez skolotāju sniegtās iedvesmas šādu darbu, visticamāk, nevarētu būt sarakstījusi tāda neizglītota un pasaulīga persona

1.

KAS TU LABĀK BŪTU?

Tu esi tāds, kādu Dievs tevi ir radījis. Tāda ir arī ikviena dzīva lieta, uz ko tu skaties, neatkarīgi no tēliem, ko redzi.

Tas, ko redzi kā slimību un sāpes, vājumu, ciešanas un zaudējumu, ir vien kārdinājums uztvert sevi kā neaizsargātu un ellē esošu. Neļaujies tam, un tu pieredzēsi, kā visas sāpes jebkurā to formā un laikā izzūd – tāpat kā migla izgaist saules gaismā.³

2006. gada beigās es biju precējies un dzīvoju Menā, bet 2007. gada beigās jau biju šķīries un dzīvoju Kalifornijā. Manā dzīvē 2006. gads bija trakākais, taču man nebija ne jausmas, ka 2007. gads varētu būt vēl negantāks. Es nespētu pat iedomāties, ka kaut kas tāds vispār varētu būt iespējams. Ar-tenu un Pursahu, manus mīļotos augšāmcēlušos skolotājus, kas man parādījās sievietes un vīrieša veidolā, pēdējo reizi biju redzējis 2005. gada augustā. Divdesmit mēnešu laikā viņi bija mani apmeklējuši vienpadsmit reizes, lai sniegtu savu ieguldījumu mūsu otrās grāmatas *Tava nemirstīgā realitāte. Kā pārraut dzimšanas un nāves ciklu* tapšanā (es nodrošināju savu stāstījumu un piezīmes

un mēģināju uzturēt sarunu tik labi, cik vien spēju). Viņu pēdējā apmeklējuma laikā es jautāju, vai vēl kādreiz viņus satikšu. Atbilde pārsteidza: “Apmēram pēc gada padomā, vai tava dzīve ir tāda, kādu tu patiešām to vēlies. Vai tu joprojām gribi turpināt būt grāmatu autors?”

Viņi zināja kaut ko tādu, ko es nezināju, – ka nākamais gads un vēl daži mēneši man būs ļoti smagi. Es uzstājos un ceļoju tik bieži, ka tas būtu nopietns pārbaudījums ikvienam, un vienlaikus mēģināju darīt visu, kas jādara aktīvam autoram, un... kļuva par atreibības mērķi. Pret mani tika vērsta tā saukto garīgo līderu organizēta, skaudības pārpilna personīga kampaņa – viņi centās sagraut manu kalpošanu. Vienu no šiem cilvēkiem biju uzskatījis pat par draugu un izdarījis viņam daudzus pakalpojumus. Tas sūrstēja, bet kļuva arī par vienu no lielākajām piedošanas mācībstundām manā dzīvē. Lai tiktu galā ar šo situāciju, man bija nepieciešami vairāki mēneši. Šo dažu cilvēku centieni, par laimi, izgāzās – iespējams, tāpēc, ka viņi rīkojās diametrāli pretēji visiem garīguma principiem, ko paši it kā mācīja. Cilvēkiem nepatīk divkoši. Šo skolotāju lūpas liekuļoja par mīlestību un smirdēja pēc saskābušām vīnogām.

Sev es biju paša jau zināmais nepilnīgais es pats. Biju padarījis sevi tik pieejamu, ka cilvēkiem šķita, ka viņi mani pazīst. Nekad nebiju apgalvojis, ka esmu kas vairāk kā vienkārši cilvēks. Gan mana personība, gan mans stāsts bija pastāvīgi un bez kompromisiem, par spīti daudziem apsēstu, detalizētu pārbaužu gadiem. Netika atrasti pierādījumi, kas pamatotu naidu, kas pret mani tika vērsts, izņemot viedokļus. Tos pauda absolūtais mazākums. Beigu beigās vairums cilvēku palika ar mani, kas daudzkārt pierādījās turpmākajos mēnešos un gados.

Aptuveni gadu pēc Artena un Pursahas pēdējā otrās vizīšu sērijas apmeklējuma es vadīju intensīvu darbsemināru Omegas institūtā (Rainbeka, Ņujorkas štats). Kāds lielisks vīrs vārdā Džo, Vjetnamas kara veterāns, pastāstīja, ka grāmata *Visuma pazušana* (saīsinājumā *VP*, kā to sauc daudzi uzticīgie lasītāji) aizvedusi viņu pie *Brīnumu kursa*. Pateicoties *Visuma pazušanai*, Džo spēja saņemt un piemērot *Kursa* mācības savā dzīvē. Tas savukārt viņam ļāva piedot tās šausmas, ko viņš bija piedzīvojis Vjetnamā. Tas arī deva iespēju beidzot pielikt punktu vairākām desmitgadēm murgu. Džo teica, ka vēlēties dalīties ar šo grāmatu ar citiem Vjetnamas kara veterāniem. Tieši šajā brīdī mana atbilde uz Artenu un Pursahas jautājumu kļuva pilnīgi skaidra. Jā, protams, es vēlos turpināt šo darbu!

Pēc dažiem mēnešiem, pēc cīņas ar citu skolotāju uzbrukumu mēģinājumiem, atrados Oburnā, Menā, sava dzīvokļa dzīvojamajā istabā. Bija 2006. gada 21. decembris, un man bija diezgan skaidrs, kas tālāk notiks. Laikā, kad viena personīgā krīze bija atrisināta, bet cita vēl tikai sākās, es gaidīju savu draugu vizīti. Augšāmcēlušies skolotāji bija norādījuši, ka manā ziņā ir izlemt, vai viņi man atkal parādīsies. Viņi vēlējas, lai tā būtu mana atbildība. Viņi man bija iemācījuši būt par cēloni, nevis par sekām, kā arī nekļūt par šīs pasaules upuri. Šoreiz es izdarīju izvēli un zināju, ka viņi man palīdzēs, ja es to gribēšu. Es nebiju sarūgtināts. Pēkšņi Artens un Pursaha parādījās manā priekšā uz viņu iecienītā dīvāna, kuru es šķiršanās dēļ biju zaudējis, bet kuru mana bijusī sieva vēlāk tomēr atdeva.

GĒRIJS: Es zināju, ka jūs šodien ieradīsieties! Un arī citi man sūtīja e-pastus un teica, ka viņiem šķiet, ka jūs šodien parādīsieties.

ARTENS: No mūsu slavas laikam nav iespējams izbēgt, vai ne?

PURSAHA: Vai paparaci ir ārā? Nopietni runājot, šis tev tiešām ir bijis ļoti grūts laiks.

GĒRIJS: Jā, tā ir. Kāpēc nebrīdinājat, ka pret mani tiks vērsta intensīvāka kampaņa nekā pret jebkuru citu skolotāju *Brīnumu kursa* vēsturē?

ARTENS: Vai tad mēs jau pašā sākumā neteicām, ka neatklāsim pārāk daudz informācijas par tavu personīgo nākotni, jo ne-gribējām tev liegt personīgās piedošanas iespējas?

GĒRIJS: Biju piemirsis... Bet nekas! Jēzum Kristus jau arī nebija viegli.

PURSAHA: Gērij, nerunā par Jēzu saistībā ar vieglumu! Viņš nogāja visu ceļu, un tev labi sokas tavā ceļā. Jēzus pierādīja, ka Dievam nekas nav neiespējams, tostarp pilnīgs sāpju trūkums. Par spīti savām sūdzībām, tu esi labi pastrādājis, izpildot savus nese-nos piedošanas uzdevumus. Tad kāpēc tu nevari būt kā pile?

GĒRIJS: Ko tas nozīmē?

ARTENS: Pile atpakaļ neskatās, jo viņai tas ir grūti, un viņa sevi ar to neapgrūtina. Tā lūkojas tikai uz priekšu un ignorē to, kas ir aiz muguras. Jo svarīgi ir tikai tas, kas notiks. Nav nekādu domu par pagātņi!

GĒRIJS: Jūs sakāt, ka pagātnei nebūtu jāatrodas manā apzinātībā un ka man jādomā tikai par to, kas jādara pašlaik, jo tad nākotne parūpētos pati par sevi?

ARTENS: Jā. Bet mēs nerunājam vienkārši par pagātnes atstāšanu mierā, kā to piedāvā daži populāri garīguma skolotāji. Jebkāds mēģinājums palikt tagadnē izgāzīsies, ja students neizpildīs mājasdarbu. Tas ir tāpēc, ka prātā ir kas tāds, kas traucē palikt tagadnes brīdī. Vairums garīgo sistēmu par to pat nezina, nemaz nerunājot par mācīšanu, kā dziedēt šo problēmu. Un arī vispopulārākie *Kursa* skolotāji to nezina un nemāca, jo nav to apguvuši.

PURSAHA: Mēs ar to strādāsim līdz tādām līmenim, ka tu vairs nekad nebūsi tas pats.

ARTENS: Kā skolotājs J. saka savā *Kursā*, “vienīgā pilnīgi patiesā doma, kas ikvienam jāzina par pagātņi, ir tas, ka šajā brīdī pagātnes nav”.⁴

GĒRIJS: Forši! Bet cik bieži jūs parādīsieties šo apmeklējumu